

Folker Kučer

JEDAN NEREŠEN SLUČAJ

Preveo s nemačkog
Nikola B. Cvetković

 Laguna

Naslov originala

Volker Kutscher
DER NASSE FISCH

Copyright © 2007 by Verlag Kiepenheuer & Witsch
GmbH&Co. KG, Cologne/Germany

First published in the German language as “Der nasse
Fisch” by Volker Kutscher

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

1.

Kada će se vratiti? Osluškivao je. U mraku je svaki, i najmanji šum narastao do nepodnošljive buke, svaki šapat je prerastao u dranje, a i sama tišina je bubnjala u njegovim ušima. Neprestano brujanje i šum. Bol ga je dovodio do ludila, morao bi da se sabere. Treba zanemariti dobovanje kapi, bez obzira na to koliko je glasno. Kapi koje su padale na tvrdu, vlažnu podlogu. Znao je da to njegova krv kaplje na beton.

Nije imao predstavu gde su ga bacili. Negde gde ga niko ne čuje. Njegova vika ih nije potresla, ona je bila isplanirana. Podrum, pretpostavljao je. Ili neko skladište? U svakom slučaju prostorija bez prozora. Nije dopirao ni zračak svetla. Poslednji ostaci svetlosti, kojih se sećao, dok je stajao na mostu udubljen u misli, prateći pogledom svetla nekog voza. Razmišljajući o planu, razmišljajući o njoj. Zatim udarac i pad u mrak. U mrak, koji ga više nije napuštao.

Drhtao je. Samo su ga sajle vezane oko nadlaktica držale uspravno. Noge ga nisu držale, kao da ne postoje, bile su samo bol, kao i njegove šake, kojima nije mogao da se služi. Svu svoju

snagu je koncentrisao u ruke i izbegao da dodirne tlo. Sajla ga je sekla, bio je sav u znoju.

Slike su same dolazile, nije mogao da ih potisne. Težak čekić. Njegova ruka čvrsto vezana za metalnu konstrukciju. Zvuk krcanja kostiju. Njegovih kostiju. Nepodnošljiv bol. Krici, koji su se stapali u jedan jedini ogroman krik. Nesvest. A zatim buđenje iz mračne noći: bolovi svuda po telu, ali nisu doprli do središta, uspeo je da ih spreči.

Namamili su ga drogama koje su mu umanjile bol. Trebalo je da ga učine poslušnim, morao je da se bori protiv svojih slabosti. I poznat jezik skoro da ga je omekšao. Ipak, glasovi su bili tvrđi od onih u njegovom pamćenju. Mnogo tvrđi. Hladniji. Opasniji.

Svetlanin glas je govorio isti jezik, ali je nekako zvučala drugačije! Njen glas se zaklinjao u ljubav i otkrivao tajne, njen glas je bio poverenje i pouzdanost. Da, ona bi oživela i ceo grad. Grad koji je napustio. Nikad nije mogao da ga zaboravi, ni u tuđini. To je ostao njegov grad, grad koji je zasluživao bolju budućnost, njegova zemlja koja je zasluživala bolju budućnost. Zar nije i ona isto želela? Rasterati kriminalce koji su preuzeli vlast. Morao je da misli na noć, na neprospavanu noć u njenom krevetu, jednu toplu letnju noć koje se sećao kao da je bilo juče. Svetlana. Voleli su se i jedno drugom poverili svoje tajne. Tajne koje su postale zajedničke kako bi se približili zajedničkim nadama.

Sve je išlo dobro. Ipak, mora da ga je ona izdala. Odveli su ga. A Svetlana? Kada bi bar znao šta je s njom. Neprijatelji su bili svuda.

Doveli su ga na ovo mračno mesto. Njihova pitanja su mu bila poznata pre nego što su ih izgovorili. Mogao je da odgovori, a da ništa ne kaže. I ništa ne bi primetili. Bili su glupi. Zaslepila ih je pohlepa. Voz je već bio na putu, to nisu smeli da saznaju.

Ni po koju cenu, jer plan samo što se nije ispunio. Video je to u njihovim očima, pre nego što su udarili, u njima je video pohlepu i glupost.

Prvi udarac je bio najgori. Sve što je posle toga došlo samo je proširilo bol.

Bio je siguran da će umreti i to ga je ojačalo. Samo tako je mogao da podnese činjenicu da nikada više neće hodati, nikad više pisati, da nju više neće dodirivati. Ona je bila samo sećanje, s tim je morao da se pomiri. Ali ni to sećanje nikada neće izdati.

Jakna. Mora da se domogne svoje jakne. Skoro nemoguće. U njoj je kapsula. Prekasno je reagovao, nije prepoznao zamku, inače bi odavno pregrizao kapsulu. Zato je još uvek bila u postavi. U njegovoj jakni, tamo na stolici čije obrise je prepoznao u tami.

Nisu ga vezali. Pošto su mu zdrobili ruke i noge, samo su ga obesili o sajlu da bi ga lakše obrađivali, kada bi ga bol probudio iz nesvesti. Nisu ostavili čuvara, toliko su bili sigurni da niko neće čuti njegove krike. Znao je da mu je to poslednja prilika. Dejstvo droge je popuštalo. Bol će postati nepodnošljiv, možda će se ponovo onesvestiti ako sajle prestanu da ga drže uspravno. Koliko dugo? Pomisao na nadolazeći bol podsećala ga je na pretrpljeno i čelo mu se ledilo od znoja.

Nije imao izbora.

Sad!

Stisnuo je zube i zatvorio oči. Obe ruke su se ispružile, podlaktice su izgubile oslonac, a time i njegovo telo. Kašasti patrljci, nekada njegove noge, prvi su dodirnuli tlo. Kriknuo je i pre nego što mu je telo pljusnulo na betonsku podlogu i potres naterao bol da se javi pređašnjom jačinom i u njegovim rukama. Samo da ne izgubi svest! Viči, ali ostani svestan, nemoj da potoneš! Previjao se po podu, dahtao je dok su drhtanje i probadanje popuštali. Uspeo je! Ležao je na podu, mogao je da se kreće.

Puzao je na laktovima i kolenima, ostavljajući za sobom krvav trag. Brzo je došao do stolice i zubima povukao jaknu. Pohlepno se bacio na jaknu. Desnim laktom ju je pritisnuo, a zubima iscepao postavu. Trgao je i cepao besan od bola. Konačno je rastrgao postavu. Zajecao je. Iznenada se setio kako divlja mačka ščepa svoju žrtvu. Sećanje na nju. Nikada je više neće videti. Čim su ga namamili u zamku, znao je da će biti tako, odjednom mu je postalo kristalno jasno. Koliko ju je samo voleo! Koliko!

Polako se opet smirio. Jezikom je tražio kapsulu, jezikom je osećao ukus prljavštine i pocepanih niti, konačno je napipao glatku, hladnu površinu. Sekutićima je pažljivo izvukao kapsulu iz postave. Uspeo je! Nalazila se u njegovim ustima! Kapsula koja treba sve da okonča! Pobedonosan osmeh skliznuo mu je preko bolnog lica.

Ništa neće saznati. Optuživaće se međusobno. Bili su glupi.

Čuo je kako se zatvaraju vrata. Kao iznenadni udarac groma u tami. Koraci po betonu. Vraćali su se. Da li su čuli krike? Njegovi zubi su držali kapsulu, spremni da zagrizu. Bio je spreman. Čekao je još malo. Neka uđu. Želeo je da uživa u svojoj pobedi do poslednjeg trenutka.

Neka vide! Neka bespomoćno stoje pored njega i neka gledaju kako im izmiče.

Zatvorio je oči u trenutku kada su se otvorila vrata i bleštavo svetlo prodrlo u mrak. Zagrizao je. Tiho krckanje stakla u njegovim ustima.

2.

Čovek je pomalo podsećao na Vilhelma Drugog. Markantni brkovi, prodoran pogled. Kao na portretu iz carskog doba koji je visio u domu svakog dobrog Nemca – koji se još uvek nalazi u nekim domovima, iako je car pre više od deset godina abdicirao i otišao u Holandiju da gaji lale. Isti brkovi, oči koje sevaju. Ipak, tu se sličnost završavala. Ovaj car nije nosio šlem, koji je išao uz sablju i uniformu. Ništa do brkova zašiljenih nagore i impozantne erekcije. Pred njim je klečala gola žena, obdarena zanosnim oblinama, očigledno poklanjajući dužnu pažnju uzdignutom kraljevskom skiptru.

Rat je bezvoljno prelistavao slike čiji je jedini smisao bio da izazovu požudu. Sledeći snimci su prikazivali carevog dvojnika i njegovu partnerku u akciji. Kako god da su se tela isprepletala, naočiti brka je uvek bio na slici.

„Svinjarija!“

Rat se osvrnuo. Neki policajac je preko njegovog ramena gledao fotografije.

„Kakva svinjarija“, nastavi plavac vrteći glavom, „to je uvreda njegovog visočanstva, za to bi ranije završio u tamnici.“

„Pa, ovo i nije tako uvredljivo za naše visočanstvo“, reče Rat. Zatvorio je svesku sa fotografijama i spustio je na klimav pisachi sto, koji su mu stavili na raspolaganje. Ljutiti pogledi pod šapkama. Čovek u plavoj uniformi se okrenuo i bez reči pošao ka svom kolegi. Osam uniformisanih je stajalo u prostoriji i poluglasno razgovaralo, većina je grejala šake na šoljama kafe. Rat je pogledao u njih. Znao je da policajci u 220. okrugu imaju preča posla do da pružaju podršku kriminalističkom inspektoru sa Aleksanderplaca. Za tri dana će postati ozbiljno. U sredu je bio 1. maj, direktor policije Corgibel zabranio je majske demonstracije u Berlinu, a komunisti će marširati uprkos zabrani. Policija se unervozila. Širile su se glasine o planiranom puču: boljševici su hteli da se igraju revolucije, sa deset godina zakašnjenja da ipak stvore sovjetsku Nemačku. I u 220. okrugu policajci su bili nervozni kao i u većini drugih delova Berlina. Nojkeln je radnička četvrt. Još *crveniji* je možda još samo Veding.

Policajci su se došaptavali. S vremena na vreme bi poneki plavac krišom pogledao inspektora. Rat je iz kutije izvadio cigaretu i zapalio je. To da je on ovde dobrodošao, otprilike kao Vojaska spasa u nekom noćnom klubu, nije trebalo niko da mu kaže, bilo je više nego očigledno. U policijskim krugovima odeljenje za moral nije uživalo baš neki ugled. Još do pre dve godine odeljenje E se uglavnom bavilo prostitucijom u gradu. Dakle, neka vrsta legalizovanog podvođenja, jer su samo prostitutke koje su bile registrovane mogle legalno da rade. Mnogi su bezobzirno zloupotrebljavali svoj položaj. Sve dok novi zakon o borbi protiv polnih bolesti nije ovu obavezu sa policije za moral prebacio na zdravstvo. Od tada je odeljenje E zaduženo za ilegalne noćne klubove, makroe i pornografiju; ugled im se i pored toga nije

mного popravio. Činilo se da još nisu mogli da sa sebe skinu deo prljavštine kojom su se nekada po zadatku bavili.

Rat je mirno povukao dim iz cigarete. Na čiviluku su visile šapke sa kojih se cedila kišnica na linoleum, zeleni linoleum, isti onaj koji se nalazio i u kancelarijama kriminalne policije na Aleksanderplacu. Njegov sivi šešir je, među svim tim crnim lakom i svetlucavim policijskim zvezdama, delovao kao strano telo, baš kao i njegov kaput koji je visio u gomili plavih policijskih mantila. Civil među uniformisanima.

Kafa u okrnjenoj emajliranoj šolji koju su stavili pred njega imala je užasan ukus. Odvratan, crn čorbuljak. Znači i u 220. okrugu ne umeju da kuvaju kafu. Zašto bi ovde u Nojkelnu bila bolja nego na Aleksanderplacu? Ipak je uzeo još jedan gutljaj. Nije imao drugog posla. Samo zato je sedeo ovde: da bi čekao. Čekao na telefonski poziv.

Još jednom je otvorio svesku na stolu. Fotografije dvojnika dinastije i drugih pruskih velikana u nedvosmislenim pozama nisu spadale u uobičajenu jeftinu robu. Nije se radilo o štampi, već o visokokvalitetnim fotografijama, najboljeg kvaliteta, lepo ukoričenim u svesku. Ko je hteo da kupi tako nešto morao je da izdvoji bar jednu marku, a to je samo za više krugove. Na stanici Aleksanderplac prodavao ih je ulični kolporter, samo na nekoliko koraka od policijske stanice i kancelarija odeljenja E. Zapao je za oko policijskoj patroli samo zato što je izgubio nerve. Dvojica policajaca htela su da mu skrenu pažnju da mu je ispao neki bezopasan časopis, ali kada su mu se približili, bacio je na njih čitav svežanj štampe i dao se u bekstvo. Među časopisima mladi policajci su zapazili i luksuzne pornografske fotografije. Njihova zadivljenost umetničkim sposobnostima foto-modela umalo da ih je navela da zaborave na begunca. Kada su mu se konačno približili, čovek je nestao u haosu započetih građevina na Aleksanderplacu. Zato im nije bilo prijatno

kada su nakon toga na Lankeov sto doneli svoj izveštaj i fotografije. Šef Odeljenja E umeo je da se razgoropadi. Inspektor Verner Lanke je smatrao da ljubaznost samo može da naškodi njegovom autoritetu. Rat se prisetio kako mu je njegov novi šef poželeo dobrodošlicu.

„Rat, znam da imate dobre veze“, odbrusio mu je Lanke. „Ali ako mislite da se zbog toga nećete uprljati, onda ste se prevarili! Ovde niko neće biti pošteđen! Posebno ne osoba koju nisam ni tražio!“

Upravo se završavao prvi mesec otkako je došao u odeljenje E. To vreme mu je delovalo kao kazna. Možda je čak to i bilo. Iako ga nisu degradirali, već samo premestili. Morao je da napusti Keln i odeljenje za ubistva. Ali i dalje je bio inspektor! Nije imao nameru da zauvek ostane u odeljenju za moral. Nije mu išlo u glavu kako Čiča izdržava, čak se činilo da kolegama rad u odeljenju E pričinjava zadovoljstvo.

Viši inspektor Bruno Valter, koga je najveći broj kolega, zbog njegove dobronamernosti, zvao Čiča, bio je vođa njihove grupe i upravljao je današnjom racijom. Napolju, u dvorištu policijske stanice, stajao je policijski kombi, Valter se tamo sa dve dame iz ženskog odeljenja i kolegom dogovarao o pojedinostima planirane intervencije. Svakog trenutka je moglo da počne. Samo su čekali na Jenikeov poziv. Rat je zamišljao kako taj novajlija sedi u neprovetrenom stanu, koji su zbog nadziranja ateljea privremeno zaplenili – u jednoj ruci dvogled, dok druga nervozno drhti nad slušalicom telefona. I inspektorski pripravnik Štefan Jenike je od početka aprila u odeljenju za moral, *još mokat iza ušiju*, kako ga je Valter povremeno prozivao, jer Jenike je doveden na Aleksanderplac pravo iz policijske škole. To zadirkivanje starijih kolega nije omelo plavokosog Prusa, koji je bio škrt na rečima, da svoj posao shvati ozbiljno.

Telefon je zazvonio. Rat je ugasio cigaretu i podigao slušalicu.

Kombi se zaustavio ispred velike stambene zgrade u Hermanštrase. Prolaznici su nepoverljivo zagledali mlade uniformisane policajce koji su hitro iskakali iz kombija. Policija u ovom delu grada nije bila dobrodošao gost. U polumraku ulazne kapije, koja je vodila u dvorište, čekao ih je Jenike, sa rukama duboko u džepovima mantila, podignute kragne i sa šeširovom navučenicom na oči. Rat samo što nije pukao od smeha. Jenike se trudio da izgleda kao iskusen gradski policajac, ali su momka sa sela odavali njegovi uvek crveni obrazi.

„Tamo je najmanje desetak ljudi“, reče novajlija, pokušavajući da drži korak sa Ratom i Valterom. „Video sam jednog Hindenburga, Bizmarka, Vilhelma Prvog i Vilhelma Drugog, pa čak i starog Frica.“

„Nadam se i nekoliko cura“, reče Čiča i nastavi da hoda. Dve kolegice su se kiselu nasmešile. Policajci u civilu i deset uniformisanih išli su za glavnim inspektorom ka kući u dvorištu. Nasred dvorišta pet dečaka je igralo fudbal konzervom. Kada su ugledali policajce zastali su puštajući da se konzerva bučno otkotrlja. Valter je prineo kažiprst ustima. Najstariji, koji nije imao više od jedanaest godina, nemo je klimnuo glavom. Iznad njihovih glava brzo se zatvorio prozor. *Fotografski atelje Johan Kenig, četvrti sprat*, pisalo je na mesinganoj pločici na stepeništu.

Čiča je angažovao jednog od svojih brojnih doušnika iz berlinskog podzemlja kako bi ušao Kenigu u trag, jer fotograf je policiji bio nepoznat. Izrađivao je fotografije za pasoše siromašnoj klijenteli iz Nojkelna, tu i tamo i uobičajene porodične fotografije: bebe na jamboliji, decu sa školskim torbama, mladence i sve ostalo što su mušterije zahtevale. Nije bio poznat kao muvara. Nije bio osuđivan. Ipak, postojala je jedna pribeleska. Politička. Čovek ne mora da bude osuđivan da bi policiji zapao za oko. Rat je došao na ideju da se pregleda obimna kartoteka odeljenja IA, političke policije, i naleteo je na pribelesku koja je

tamo čamila već deset godina: 1919. godine politička policija je Johana Keniga registrovala kao anarhistu. Posle revolucionarnog perioda, fotograf se više nije politički isticao, povukao se u privatni život, baš kao i mnogi drugi. Ali sad ga je njegova očigledna odbojnost prema pruskom sjaju i slavi dovela u sukob sa zakonom. Ništa čudno, pomisli Rat, neko ko ima takvo prezime a protivnik je monarhije mora da upadne u nevolje.

Čini se da je nekom mlađem policajcu pala na pamet slična ideja.

„Car se tuca kod Keniga*“, pokušavao je da bude vickast nervozno se smeškajući.

Niko se nije smejao. Valter je šaljivdžiju postavio na ulazna vrata, a sa ostatkom ekipe se tiho popeo mračnim stepeništem. Negde u zgradi je tandrkao radio. Na drugom spratu su se otvorila vrata, sedokosa bakica je promolila nos u hodnik, ali se brzo povukla kada je ugledala policajce. Dve žene i dvanaest muškaraca kretali su se gotovo bešumno. Gore, pred poslednjim vratima, zastali su. *Johan Kenig, fotograf* – pisalo je na vratima, ovog puta nije bilo izgravirano u mesingu, već napisano na nekoj vrsti izvitoperenog kartona. Valter nije rekao ništa, samo je nakratko pogledao vođu akcije i prineo kažiprst usnama. Još se čuo radio i sa ulice udaljena automobilska sirena. Snažan udarac nogom bio bi dovoljan da se vrata izvale iz okvira, ali je Valter rukom odgurnuo vođu akcije. Rat je posmatrao kako Čiča iz džepa mantila vadi kalauz i petlja oko brave. Nije mu trebalo ni pet sekundi da je otključa. Pre nego što je otvorio vrata, Valter je izvadio službeno oružje. I drugi su učinili isto. Jedino Rat nije izvadio svoj mauzer. Posle neprijatnog iskustva u Kelnu, zakleo se da više ne vadi oružje dok god ne mora. Proпустio je svoje naoružane kolege i ostao ispred vrata. Odatle je

* Nem.: kralja. (Prim. prev.)

bio svedok apsurdne scene koja se odigravala u ateljeu upravo u trenutku kada su policajci zakoračili unutra.

Na zelenom ležaju upravo se mišićavi Hindenburg bavio golom lepoticom koja je blago podsećala na Matu Hari. Pored njih je stajao uniformisani vojnik sa šlemom. Nije se moglo naslutiti da li je on sledeći na redu koji će zadovoljiti Matu Hari ili svog glavnokomandujućeg. Preostali glumci, od kojih polovina gola, posmatrali su scenu osvetljenu pomoću nekoliko reflektora i razgovarali. Neki čovek sa kozjom bradicom skakutao je iza foto-aparata i izdavao komande general-feldmaršalu.

„Okreni njenu stražnjicu još malo ka meni... Još malo... Da, tako. Ne mrdajte, iiiii... – gotovo!“

Tako je imao još jedan snimak. Sjajno. Sve je to dokazni materijal. Niko od šarolike ekipe nije primetio da je dvanaestak policajaca sa izvađenim pištoljima ušlo u atelje. Mladi policajci su krivili vratove da bi što više videli, sve više se približavajući glumcima. Začuo se tresak kada je jedan reflektor pao na pod.

Nastala je tišina. Svi su se okrenuli ka vratima ukočenih lica. Samo su Hindenburg i Mata Hari nastavili u istom ritmu.

„Prekidaj! Policija!“, uzviknu Valter. „Svi ste uhapšeni! Bez opiranja. Ne pomerajte se!“

Sad su se i Hindenburg i Mata Hari okrenuli. Niko nije ni pomislio da se opire. Nekoliko njih je diglo ruke uvis, a drugi su refleksno pokrili svoje polne organe. Sve četiri žene u ateljeu su bile gole ili tek sa ponekim odevnim predmetom. Policajke su im dobacile prekrivače a onda su uniformisani stupili u akciju. Škljocnule su prve lisice. Kenig je brbljao nešto o erotici i umetničkoj slobodi, ali je učutao kada mu je Valter odbrusio. Zatim su na red došle poznate ličnosti. Bizmark – škljoc. Friderikus Reks – škljoc. Stari Fric samo što nije zaplakao dok su mu stavljali narukvice. Svi su odvedeni. Hindenburga i Matu

Hari su morali da svuku sa ležaja. Momci su imali lak posao. I bili su zadovoljni.

Rat je dovoljno video i krenuo je nazad, niz stepenice. Nije postojala bojazan da će neko pobeći. Stajao je naslonjen na gelender i gledao nadole. U rukama je držao šešir i prstima trljao filc. Kada se ovo ovde završi, ostaje još samo saslušanje u centrali. Mnogo posla, samo da bi se prignječilo nekoliko pacova koji zarađuju za hleb fotografišući ljude kako se tucaju, povređujući nacionalna osećanja drugih. Do osoba koje stoje iza svega, a koje zarađuju stvarno veliki novac, neće doći, umesto toga samo će nekoliko siromaha dospeti iza rešetaka. Lanke će biti zadovoljan, pohvaliće se centrali i ništa se neće promeniti. Rat se trudio da u svemu prepozna neki smisao. Nije odobravao pornografiju. Ali ga nije ni posebno nervirala. Takav je svet od kada se sve okrenulo naopačke. Godine 1919. revolucija je sve moralne vrednosti postavila naglavačke, a 1923. inflacija sve materijalne. Zar nije bilo važnijih stvari o kojima bi policija trebalo da brine? Na primer, da održava mir i red i da obezbedi da se ljudi međusobno ne ubijaju? Dok je bio u odeljenju za ubistva znao je zašto je u policiji. Ali u odeljenju za moral? Koga je briga za još nekoliko pornografskih fotografija? Možda samozvane moralne apostole, koji su i u republici pronašli svoje mesto, ali on, izvesno, nije među njima.

Šum kotlića iz ve-cea trgao ga je iz razmišljanja. Dok je silazio, na pola stepeništa su se otvorila vrata. Neki mršav čovek je upravo navlačio tregere preko potkošulje, ali je zastao kada je ugledao Rata. Inspektor je prepoznao to lice. Lice koje je nedostajalo u zbirci. Špicasti brkovi, strog pogled, koji je sada odavao iznenađenost. Lažnom Vilhelmu Drugom nije bilo potrebno više od sekunde da shvati situaciju. U jednom potezu je preskočio gelender i skočio na sprat niže. Velikom

brzinom je krenuo ka dole. Rat ga je pratio. Instinktivno. On je drot koji juri kriminalce. Trenutno su to oni što liče na cara koji je abdicirao i što se slikaju dok se tucaju. Nije bilo vremena da dozove kolege. Na stepeništu je bilo toliko mračno da je jedva raspoznao stepenice. Više se saplitaio nego što je trčao. Napokon se spustio u prizemlje. Dnevna svetlost ga je zaslepila. Umalo se nije sapleo na pozornika koji se upravo dizao sa poda.

„Gde je?“, pitao je Rat, a mladi policajac, koji je još pre pet minuta pravio viceve na račun korpulentnog cara, zgužvanim pogledom pokazao je u pravcu Hermanštrase.

„Idem za beguncem. Javite ostalima“, viknuo je Rat. Zatim se sjurio kroz kapiju na Hermanštrase. Kiša je prestala, ali se moker asfalt još presijavao. Pred kućom je stajala marica koja je plodove racije trebalo da prihvati i odveze do Aleksaderplaca. A gde je Vilhelm Drugi? Rat se osvrtao. Celom dužinom ulice, i na trotoaru i na kolovozu, ležao je građevinski materijal. Između greda, čeličnih nosača i čeličnih cevi, namenjenih za izgradnju metroa ispod Hermanštrase, provlačili su se i pešaci i automobili. Vozač marice je u međuvremenu izašao iz kola i mahnuo inspektoru. Rat se psujući popeo na gomilu dasaka i ugledao porno-cara: sa spuštenim tregerima, u punom trku niz Hermanštrase, pravac Hermanplac.

„Stoj, stani! Policija!“, uzviknu Rat. Njegova vika je na Vilhelma Drugog delovala kao zvuk startnog pištolja. Čovek se uspravio i pojurio napred, preko kolovoza, ka drugom trotoaru, na kojem se grubo očešao o nekoliko prolaznika.

„Zaustavite tog čoveka!“, vikao je Rat. „Ja sam policajac!“
Niko nije reagovao.

„Ne trudi se“, čuo je poznati glas iza sebe. „Ovde niko ne želi da pomogne pubovima.“ Valter ga je potapšao po ramenu. „Trči“, reče Čiča i dade se u trk. „Zajedno ćemo uhvatiti pacova!“

Rat se začudio s kojom lakoćom je Valter trčao uzbrdo, i pored toga što je bio punačak. Sledio ga je uz priličan napor. Uspeo je da ga sustigne tek pred Hermanplacom.

„Vidiš li ga?“, dahtao je Rat. Osećao je probadanje s leve strane i morao je da se osloni na banderu. Tek sada je primetio da u ruci još drži svoj šešir i stavio ga je na glavu. Valter mu je kratkim pokretom glave pokazao ka Hermanplacu. Pred njima se kolos *Karštata* uzdizao u nebo. Nova robna kuća je trebalo da običnom trgu udahne dašak njujorške atmosfere. Otvaranje je planirano za leto, ali je danas tu stajala samo polugotova građevina, okružena kamionima i dizalicama. Vilhelm Drugi je trčao ka južnom delu građevine, ukoso, preko velike raskrsnice, pored automobila, uz huk sirena. Za dlaku je izbegao tramvaj broj 29 koji se uputio u Hermanštrase, u poslednjem trenutku preskočio šine ispred tramvaja i nestao iz vida policajaca. Morali su da sačekaju dok tramvaj prođe. Nakon toga ga više nisu videli. Prešli su raskrnicu osmatrajući trg.

„Do metroa nije stigao“, reče Valter. „Nije imao toliko vremena.“

„Ali za *ovo* je imao vremena“, odgovori Rat i pokaza na građevinu. Daščani zid, oblepljen plakatima, odvajao je nedovršenu građevinu od gomile sveta na Hermanplacu.

Čiča klimnu glavom. Približavali su se gradilištu, pogledom su tražili mesto na kojem je čovek mogao da preskoči ogradu. *Uzмите svoja prava u svoje ruke! Demonstrirajte 1. maja!* Dopisao je neko crvenom bojom preko cele ograde, prekrivajući veliki broj zalepljenih plakata.

Tu! Onaj plakat!

Rat je pogledao. Mora da su obojica u istom trenutku otkrili taj deo. Prišli su *Sinalco* plakatu i izbliza osmotrili taj deo. Na mestu slova S i C papir je bio oštećen. Prljavi trag, kao od cipela. Bez oštećenja. Tragovi penjanja.

Valter je napravio lopovske, Rat se popeo preko mokre, klizave ograde i prebacio se na drugu stranu. I video ga je! Vilhelm Drugi je trčao u pravcu Urbanštrase i skoro da je stigao do druge strane ograde. Prilično je odmakao, gradilište buduće robne kuće pružalo se celom dužinom Hermanplaca, dobrih tri stotine metara.

„Krenuo je ka Urbanštrase! Zaustavi ga“, doviknuo je Čiči, skočio sa ograde i potrčao. Ako bi Bruno uspeo da mu preseče put, uhvatili bi ga. Vilhelm Drugi ga je ugledao, pogled mu je bio sve nervozniji. Lažni car je sada bio u visini severnog dela, potrčao je pored dizalice pravo prema ogradi kod Urbanštrase. Uskoro će upasti u zamku! Ipak je zastao, okrenuo se i nestao u metalnoj konstrukciji dizalice – a onda ga je Rat video kako se penje uz čelične podupirače, vešto kao pacov. Rat nije dugo razmišljao, znao je da mora za njim.

Nije mogao istim putem, porno-car mora da je bio alpinista, ili akrobata. Ili i jedno i drugo. Ništa za policajca bez cirkuskog iskustva. Rat se odlučio da krene uz skele. Penjao se oprezno, sprat po sprat trudeći se da okretnog pacova drži na oku. Bila je nedelja, ogromno gradilište je bilo pusto. Samo dva čoveka su se kretala kroz šumu čelika i dasaka. Došli su do kraja. Na sedmom spratu skela se završavala, ni građevina nije bila viša. Dizalica je bila na severnoj strani i njena konstrukcija je bila viša od građevine za nekoliko spratova. Vilhelm se penjao dalje. Da nije krenuo na vrh? Delovalo je da je tako. Rat je uzdahnuo. Samo ne gledaj dole, ohrabrivao je sam sebe, samo ne nadole! Gore, na konstrukciji dizalice, car je nastavio da se penje. Na visini od šezdeset metara. Rat je pokušavao da ne misli na to, gledao je pravo ispred sebe. Morao je da pređe nekoliko metara po klimavoj gredi da bi se dokopao najvišeg dela. Nove skele, nove šipke i penjanje se nastavlja. Nije više video gde je car. Svejedno, nastaviće da se penje, naći će ga.

A onda je došao do kraja. Rat se zadihao i naslonio glavu na hladan gvozdeni nosač.

Dahćući, osvrnuo se oko sebe. Gde je taj tip? Ništa se nije videlo. Zar bitanga ne može da se preda? Valjda shvata da nema nikakvu šansu!

Osećao je kako mu dlanovi nesvesno stežu metalnu cev dok je spuštao pogled nadole. Zašto li ga visina toliko privlači, iako ga istovremeno tera u paniku? Dole, na Hermanplacu, guralo se mnoštvo sićušnih figura, automobili igračke su se kotrljali tamo-amo. Klecala su mu kolena. Preko krovova se pružao pogled sve do Krojčberga, velika kupola železničke stanice *Gerlic* usred krovova kuća, a u daljini i dimnjaci termocentrale *Klingenberg* u dnu sivog neba.

Prisilio je sebe da pogleda niz skelu. Gde li je lažni car? Da nije počeo da se spušta? Ni to nije loše, Bruno bi ga dole sačekao. Ali ako se tip još ovde muva i gimnasticira, onda bi to ipak bio *njegov* zadatak, da spakuje tog pacova, zadatak Gereona Rata. Bez obzira na strah od visine. Pokušao je da se osmehne, ali je vetar duvao nepodnošljivo glasno. Oprezno se spustio sprat niže, tu je bar malo bio zaštićen od vetra.

I odjednom je Vilhelm Drugi stajao pred njim.

Delovalo je da se i on uplašio kao i inspektor. Širom otvorene oči, pola svojih lažnih brkova izgubio je tokom bega.

„Gubi se, kljunu“, izgovorio je nervozno i brzo. Nimalo uzvišeno. U njegovim očima je bilo nečega ludačkog, izgled koji je razmazana pozorišna šminka samo pojačavala.

Kokain, odmah pomisli Rat, *ovaj je na koki, mora da se malo pre, u klozetu, našmrkao. Ovo može da postane zabavno.*

„Čoveče, mladiću“, rekao je pokušavajući da deluje smireno, „shvati, sve ovo je uzaludno. Trebalo je da nas poštediš ovog pentranja, poštedi nas bar dodatnog cirkusa.“

„Neću ničega da te poštedim“, reče čovek. Odjednom se u njegovoj ruci stvorio neki metalni, svetlucavi predmet. *Odlično*, pomisli Rat, *našmrkani s pucaljkom.*

„Bolje skloni to“, rekao je. „Ili mi ga daj. Obećavam ti da ću se praviti da nisam video pištolj u tvojim rukama, kao i da si s njim pretio policajcu.“

„Bajka je završena, pederu.“

„I uvrede mogu da zaboravim.“

„A ako ti upucam rupu u tintaru, je l' i to možeš da zaboraviš?“

„Samo pokušavam da s tobom normalno razgovaram.“

Oružje u ruci je lagano zadrhtalo. Rat je video da se radi o malom kalibru, ali mu je bio vrlo blizu tako da bi i taj kalibar bio dovoljan da se ubije policajac.

„Nećeš me zadržati, seronjo! Dok ne dođe tvoj ortak!“

Našmrkani nije ni znao koliko je bio u pravu: Rat je video kako se Valter polako penje iza njega.

„Moj ortak te dole čeka“, rekao je. „Od njega nećeš pobeći i ako me ubiješ. I on ima pištolj, ali malo veći od te tvoje igračke.“

„Hoćeš da ti pokažem šta ta igračka može?“

Čovek podiže pištolj, ali ga je u istom trenutku Valter zgrabio otpozadi. Obema rukama ga je uhvatio za desnu ruku. Onu u kojoj je bio pištolj. Valter je pokušavao da mu uzme oružje, pružio je ruku. I konačno uspeo...

Začuo se pucanj.

Rat je čuo zviždanje metka uz svoje uho. Oblak drvenih trunki. Instinktivno se sagnuo.

Lažni car je začuđeno gledao, zaboravivši na trenutak situaciju u kojoj se našao. Valter je iskoristio priliku i svom snagom tresnuo ruku sa pištoljem o metalnu ogradu. Bolan jauk, oružje se zakotrljalo po daščanom podu. Čiča ga je prvo okrenuo ka sebi a onda mu svom snagom sasuo njegova prava u stomak. Čovek se na trenutak zgrčio, ali ga je gojazni policajac udario

levicom u bradu, tako da se car ispružio svom dužinom po daskama. Valter je onesvećenog još jednom šutnuo u rebra i uzdahnuo.

„Kakvo đubre!“

Lisicama ga je vezao za cev i pokupio pištolj s poda.

„Malo je falilo, Gereone“, reče. „Trebalo je da pucaš.“

„Obe ruke su mi bile zauzete penjanjem.“

Rat je znao da je Čiča u pravu: čista iluzija, da posao u odeljenju za moral može da se obavlja bez upotrebe pištolja. Policija je policija. „Hvala, kolega“, rekao je konačno, kada je shvatio da mu Valter neće odgovoriti.

„Hvala, druže, tako se kaže“, uzvratilo je Valter i potapšao ga po ramenu. Izvadio je perorez iz džepa, rasklopio ga i počeo njime da čeprka po dasci iza Ratovih leđa. Posle nekoliko trenutaka uspeo je da izvadi kuglu iz drveta. Zatim je ponovo prišao našmrkanom, koji je dolazio k sebi, i odalamio mu takvu šamarčinu da je ovome potekla krv iz nosa. Čovek je uplašeno gledao u policajca koji se sagao nad njim i pod nos mu poturio projektil.

„Trebalo da mi budeš zahvalan, majmune“, reče Valter.

Majmun je pljunuo krv.

„Je l' znaš zašto?“

Nervozno švrljanje očima.

„Spasao sam te da ne budeš ubica policajca.“

Pljuvanje krvi.

„Ali pokušaj ubistva policajca još imaš na grbači. Je l' znaš šta radimo s takvima?“

Odmahivanje glavom.

„Ne znaš? Onda dobro slušaj: strpaćemo te u zatvor i potrudimo se da budeš sa stvarno opasnim likovima. A njima ćemo reći da si bebojebac. Znaš li šta tamo rade sa onima koji tucaju decu? Nema čuvara koji je toliko glup da se umeša. Znam likove

koji su zažalili što nisu završili na vešalima. Zažalili su što nisu pogodili, kada su se namerili na policajca.“

Izgubljen pogled.

Valter je pogledao Rata.

„Šta da radimo s ovim govnom?“ pitao je.

Rat je slegao ramenima. Valter se okrenuo našmrkanom.

„Je l' tebi jasno da smo ti mi jedini prijatelji na kugli zemaljskoj? Vrteo je ispaljeni metak među prstima. „Ovo je dokazni materijal. Ovim si pucao na mog partnera. I zamalo pogodio.“

Stavio ga je u džep.

„Dokaz može i da nestane.“

Valter je čekao da čovek u svojoj glavi obradi izgovoreno. Onda je uzeo pištolj, uhvatio ga za cev i počeo da maše njime. Kao hipnotizer u varijetetu, koji je odabrao nekog dobrovoljca iz publike da bi ga hipnotisao. Našmrkani je pokušao pogledom da prati oružje.

„Lep model. Mali, ali zgodan.“ Valter je zvižducnuo kroz zube. „Oooo... Lignoza! Ajnhender, je li? Kalibar 6.75. Sa tvojim otiscima prstiju. Tako nešto raduje svakog sudiju.“

Stavio je pištolj u džep.

„Samo od tebe zavisi da li će ga neki sudija ikada videti.“

Našmrkani se sabrao i došao do daha.

„Šta ti hoćeš, pandurčino?“ krkljao je. Zenice su se naizmenično skupljale i širile. U pogledu su mu se mešali nada i strah.

„Želim da ti pojasnim da sada samo od tebe zavisi kakva će ti biti budućnost. Jednostavno. Pazi dobro, ovo ti objašnjavam samo jednom! Od sada si isključivo moje i vlasništvo mog partnera.“ Valter je rukom pokazao na Rata koji se polako približavao. „Kada budemo imali neko pitanje, moraćeš da znaš odgovor na njega. Uvek. Svejedno u koje doba dana ili noći te budemo posetili.“ Skinuo mu je lisice i podigao ga.

„Da isprobamo, ako se budeš dobro pokazao, nećeš čak morati ni do stanice.“

„Nikad nisam nikoga odrukao. Takvi kao ti bi to trebalo da znaju.“

Valter skoro da je uspeo da se šarmantno osmehne. Skoro. „Veruj mi, čovek se na sve navikne. A ponekad će biti korisno i za tebe. Ako smo tobom zadovoljni.“

„A ako vam kažem da možete da mi popušite?“

„Misli na ono što sam ti rekao o zatvoru! To će ti olakšati da se odlučiš.“

Mokre ulice još su se presijavale pod svetlosivim nebom, teški kišonosni oblaci su se nadvijali nad grad. Crni ford, model A sa spuštenim krovom proleteo je Kotbuskim drumom. Valter je sedeo za volanom prestižući vozače koji su milili ulicom. Rat je sedeo do vozača prepuštajući se mislima, dok je grad jurcao pored njega. Na Aleksanderplacu ih je čekalo još posla: saslušanja, saslušanja, saslušanja. Banda se krčkala u ćelijama, novajlija Jenike još pre sat vremena prebacio ih je maricom na Aleksanderplac. Pustiće da se Kenig i njegova svita još malo krčkaju, pre nego što počnu da rade. Sa onim što im je otkrio porno-car, čije je građansko ime Franc Krajevski, sasvim će lepo udesiti članove bande.

Lažni car je bio više nego pričljiv. Pritisli su ga još na skelama, pre nego što su ga pustili. Rat je shvatio kako Valter regrutuje svoje doušnike. Brutalnost njegovog kolege ga je iznenadila. Nisu razgovarali. Ratu je bilo jasno da je scena na skelama bila neka vrsta lekcije, lekcije za novajliju iz Rajnske oblasti. Činilo se kao da je Valter čuo o čemu razmišlja.

„Kada uhapsiš ovakvog pacova, od njega više ništa nećeš čuti“, rekao je. „Ovako je mnogo pametnije, mirno šetaš Berlinom, a

znaš da *možeš* da ga pokupiš kad poželiš. Ovako ga imamo u šaci, taj neće smeti ni da prdne a da nas pre toga ne pita. Kažem ti, tip će nam uštedeti mnogo posla. Nadajmo se samo da od kokaina neće poludeti.“ Smejao se i uhvatio za džep. „Uvek kada na ovo pomisli, usraće se u gaće.“

Izvadio je metak. Metak koji je mogao da pogodi Rata.

„Evo ga“, rekao je i pružio ga Ratu.

„Šta će mi?“

„Uzmi! Ovim je hteo da ubije *tebe*.“

Valter je nagazio gas čim je prošao ispod podvoznjaka na Kotbuskoj kapiji. U Drezdenskoj ulici je bio gust saobraćaj.

„Mi smo partneri“, reče Čiča. „Sada delimo čak i doušnika. To je samo naša stvar, nešto što se nikog drugog ne tiče.“

Bio je u pravu. Pustili su Krajevskog, to je protiv svih pravila i suprotno svim zakonima: čovek im je jednostavno pobegao. Niko im ništa nije zamerio kada su se vratili u Hermanštrase. Kolege su krivicu za cara pripisali pozorniku kojeg je Fric prilikom bekstva udario. Momak se zbog toga učutao. I postao vredniji. Prilikom pretresa ateljea bio je tako revnostan kao da je želeo da se na taj način iskupi za grešku. Rat i Valter su nadgledali rad, a Jenike je s bandom već bio otišao. Pronašli su veliki broj fotografskih ploča i slika, više nego što je bilo dovoljno za javnog tužioca. Dovoljno da Keniga stave na muke. Krajevski im je na građevini otkrio da je fotograf ekipi obećao i filmsku karijeru. To nije bilo ništa neobično. Otkako se pornografija proteklih godina raširila, otkako je sve veći broj prljavih svezaka prodavan po ulici i ispod tezge, i berlinska filmska industrija je prepoznala mogućnost dobre zarade, nudeći takozvane obrazovne filmove. Prikazivani su odabranoj klijenteli u posebnim sobama i ilegalnim noćnim lokalima. Najčešće u boljim delovima grada, u zapadnom delu, jer su ulaznice bile mnogo skuplje od običnih karata

za bioskop. Često bi bogata gospoda posle predstave povela nekoliko glumica da u praksi isprobaju ono što se odigravalo na platnu. Tako nešto Kenig nikako ne bi mogao da izvede sâm, za to su mu bile potrebne veze. U filmskoj industriji, u organizovanom kriminalu grada, a i u boljim krugovima grada. Krajevski nije pominjao imena, bez obzira na to što su ga pritiskali. Možda i nije znao ništa. Ipak su imali nekoliko informacija kojima su mogli da iznenade Keniga. Možda i polaznu tačku za razbijanje pornografije.

Rat je gledao metak koji mu je malopre dao Valter. Neugledan, mali i sjajan. A ipak ga je mogao koštati života. Pogledao je Čiču, koji je sirenom upravo rasterivao pospane bicikliste sa Oranijenplaca. Da li mu je čovek sa prijatnim licem spasao život? U svakom slučaju ga je izvukao iz neprijatne situacije. Nije postojalo ništa na svetu što bi Gereonu Ratu dalo za pravo da kritikuje Bruna Valtera. Prekršio je nekoliko pravila, pa šta? Možda je stvarno tako: u ovom hladnom, velikom gradu vlada drugačiji način ophođenja od onog u Kelnu. Bolje bi mu bilo da se prilagodi.

„Ako želiš da ovde nešto postaneš, ne smeš da budeš usko-grud“, reče Valter. Rat se čudio kako njegov kolega tako dobro tumači njegovo ćutanje.

„Da ovde nešto postanem? U porocima?“, uzvratilo je.

„Šta sad pa to znači? Nije nam ovde loše! Poslovno se muvamo sudelujući u noćnom životu najinteresantnijeg grada na svetu. I najozloglašnijeg. I to je nešto. Dakle, ja se ni sa kim ne bih menjao. Na to što neke naše kolege dižu nos kad nas vide, lako se navikneš.“

Rat je pogledao Valtera koji je i dalje gledao ispred sebe, u saobraćaj. „Zašto ne radiš u odeljenju A? Sa tvojim kontaktima i sposobnostima?“

„U odeljenju za ubistva? Ako su im potrebne moje sposobnosti, moje iskustvo i moji kontakti, neka me zovu? Nije mi mnogo stalo da radim sa njima.“

„Ali, oni su na dobrom glasu!“

„Naravno. Genatova ekipa, ljubimci štampe, ljubimci finog društva! Pljačka i ubistvo, to donosi više priznanja od prljavštine i šunda.“ Valter ga je pogledao kao da ga odmerava. „Nije baš ni jednostavno ući u to odeljenje, Genatova ekipa je brižljivo birana. Za to bi morao da uradiš baš neku veliku stvar. Veliku. Ne jebača kao što je Kenig.“ Smejao se. „Ali možeš da budeš miran: i mi obični inspektori ponekad dobijemo šansu da radimo na Olimpu. Odeljenje A redovno pozajmljuje inspektore iz drugih odeljenja. Onda možeš da se izduvaš i da glumiš inspektora iz odeljenja za ubistva. Ali veruj mi: nije toliko zanimljivo kao što misliš istraga nekog ubistva.“

„Zavisi.“

„Od čega?“

„Nekada sam radio u odeljenju za ubistva. U svakom slučaju, nije mi bilo dosadno.“

Ovo još nikome u Berlinu nije ispričao. Direktor policije Cergibel bio je jedini koji je bio upoznat sa njegovom dosadašnjom karijerom. A Cergibel je svom starom drugaru Engelbertu Ratu obećao. Ni šef odeljenja Lanke nije znao sve pojedinosti iz njegove dosadašnje policijske karijere. Valter ga je nakratko pogledao, podigao obrve i ponovo se koncentrisao na saobraćaj.

„Pa šta! Nedostaju li ti leševi?“, pitao ga je posle nekog vremena.

Rat se setio: blede lice se pojavilo u njegovim mislima, blede telo, krvava rana od metka na grudima.

Ćutke je pogledao kroz prozor. Valter je obišao gradilište Janovickog mosta, koje je nedeljom stvaralo saobraćajnu gužvu, a zatim je pored Merskog muzeja prešao preko mosta Vajzen. Ali i Aleksanderplac je bio jedno veliko gradilište. Teške parne

mašine radile su na metrou i skoro da su prekopale ceo trg. Saobraćaj se odvijao preko velikih, debelih dasaka, a zbog ograda saobraćaj se odvijao uskim sokacima, kroz koje su se provlačili i pešaci. Prošli su pored nadvožnjaka iznad Kenigsštrase. Već su skrenuli kod *Ašingera* iza čoška, kada su upali u klopku. Ford je stao iza gradskog autobusa koji je potpuno blokirao uski, provizorni put. *Berlin puši juno*, otkrivala je reklama. Valter je psovao. Neki klinac u nedeljnom odelcu stajao je na platformi za gornji sprat autobusa i plazio im se.

Već se videla ogromna zgrada policije. Zvali su je Crvena tvrđava zbog fasadne cigle. Ogromna, kockasta kula na čošku uzdizala se iznad Aleksanderplaca kao neka tvrđava. Rat je tek morao da se navikava da i policajci kažu Tvrđava kada misle na policijsko zdanje na Aleksaderplacu.

„Pusti me da ovde izađem, kupiću nam nešto za jelo“, reče. „Pre ću stići do Tvrđave pešice.“

Nije dugo čekao. Za manje od deset minuta ušao je u zgradu iz Dirksenštrase. Tu, na strani pored koje je prolazila železnica, inspektori su imali svoje kancelarije. Redovno klaparanje vozova, koji su se kotrljali pred njegovim prozorom, određivali su ritam dana. Pozornika na ulazu Rat je pozdravio sa papirnatim kesama *Ašingera* u desnoj ruci. Tri puta bratvurst sa senfom. U levoj kutija sa krompir-salatom. Bili su redovne mušterije. Kod *Ašingera* je bilo ukusnije nego u policijskoj menzi. Prvo će na miru da jedu, a onda će se spremati za saslušanja. Dok dovedu prvog kandidata iz ćelije, proći će još neko vreme. Neka banda malo smekša. Stomak mu je krčao dok se penjao stepenicama. Osim dve kafe, jedne dobre kod kuće i jedne loše u 220. stanici, ništa danas nije stavio u stomak.

Kada je sa stepeništa zakoračio u sivkasti hodnik, zamišljeno je na trenutak zastao pred staklenim vratima na kojima je velikim, belim slovima pisalo *ODELJENJE ZA UBISTVA*.

Valterove reči su mu se urezale u misli: *Genatova ekipa – ljubimci društva – brižljivo birani*. U dugačkom hodniku iza staklenih vrata upravo su se otvorila vrata neke kancelarije. I oni su radili nedeljom. Neka mlada žena je stajala na vratima i doviknula nešto onima u kancelariji pre nego što se okrenula i pošla hodnikom. Rat je gledao kroz staklena vrata u usko lice. Pune usne, tamne oči ispod crne, kratko podšišane kose. Tamnocrveni kostim. Pod desnom miškom je držala neke kate. Njeni koraci su brzo i energično odjekivali kamenim podom hodnika. Kada je u prolazu pozdravila kolegu, osmeh joj je na levom obrazu stvorio rupicu.

Staklena vrata su se otvorila. Žena je i inspektoru iz odeljenja E poklonila osmeh.

„Dobar dan“, reče ona. Njen glas je zvučao prijatnije nego što je očekivao.

Valter je otpozdravio dodirnuvši šešir, Rat je opet podigao papirne kese. Istog trenutka je sam sebi delovao prilično glupo i bespomoćno. Žena ga je pogledala znatiželjno, skoro veselo. Spustio je ruku sa kesama. Uputila mu je još jedan osmeh. Na samo jedan kratak trenutak nije mogao da raspozna da li mu se smeška ili ga ismejava. A onda je otišla. Tamno crvenilo se udaljavalo i nestalo iza drugih staklenih vrata. Još je gledao za njom. Čiča se nasmejao i potapšao ga po ramenu.

„Hajde, idemo da jedemo pre nego što počnemo s poslom. Skroz si se izgubio. Kada si poslednji put bio s nekom ženskom?“

„Pitaj me nešto lakše“, reče Rat.

„Nije ni čudo što ti se ne dopada kod nas u odeljenju za moral“, odgovori Valter, „kad živiš kao monah. Moram da te upoznam s nekoliko cura.“

„Ma, pusti me.“ Posle veze sa Doris, Ratu je za sada bilo dosta žena. Otresla ga je kao vašku čim je počela kampanja protiv njega. Od tada nije prošlo ni pola godine...

„Ne pravi se!“ nije popuštao Valter. „Znam ja dobre cure! Preko ovog posla. Kao što ti rekoh: *ne bih* da se menjam.“

„Vidiš da ni u odeljenju za ubistva nije toliko loše.“ Pokazao je ka staklenim vratima rukom u kojoj je još držao papirne kese. „Je l' znaš ko je to?“

„Nisi je do sada video?“ Valter mu je uzeo tri kese iz ruke. „Šarlota Riter. Stenografinja iz ubistava. A sad, hajde! Ohladiće nam se klopa.“

3.

Opet! Ponovo su ga poslali na krov! Lankeov glas. „Rat, preuzmite, vi ste vešti u tome. I ne gnjavite mnogo.“ Iza inspektora Lankea stajao je direktor policije Engelbert Rat, ćutke, iza njega armija uniformisanih. Pogled iznad belih brkova direktora policije bio je leden, odmeravajući, spreman da zameri. Poznavao je taj pogled. Pogled koji je njegov otac imao kada je mali Gereon prvi put kući doneo knjižicu s lošim ocenama. Lankeovo crveno lice je nasuprot tome predstavljalo puku sadističku, iskeženu njuška. „Hajde, Rat, idite! Koliko još nevinih treba da strada samo zato što ste lenji? Ako mislite da nećete uprljati ruke, grdno se varate!“

Rat je pogledao ka krovu, koji je delovao sve strmiji i kao da je postajao sve viši. Kako da se popne? Kada se osvrnuo, svi pozornici su nestali. Umesto njih su iza njega stajale žene. Sa decom.

A onda su se čuli hici. Žene su padale. Čim bi pao jedan red, pojavio bi se drugi. Bez glasa, kao ovce koje idu na klanje. Žene